

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ท่านสิงห์ทองเข้ากันได้กับนิสัยของเรา

คนโบราณเขาเอาใบตองกล้วยแห้งมามวนบุหรี มาทุกวันนี้ก็เปลี่ยนไป เปลี่ยนมาเรื่อยๆ แต่ก่อนใช้อย่างนี้ละ อย่างหลวงปู่แหวนเป็นมวนโตๆ ทำตามนิสัยท่านเคย หลวงปู่มั่นไม่ใหญ่ สั้นๆ หลวงปู่แหวนใหญ่ เคยตามนิสัยมา อันนี้ขึ้นอยู่กับนิสัยที่เคย พอเห็นบุหรี่ยังนี้แล้วเราระลึกได้ ท่านสิงห์ทองตั้งแต่เด็กชื้อ้อ โทมานิสัยอันนั้นก็ยังมีอยู่ คือ พุดหยอกพุดเล่น พอตีตัวเธอเองนั่นแหละขึ้นรถมาจากอุบลจะมานครพนม ท่านนั่งรถโดยสารมา แต่ก่อนรถโดยสารก็อย่างว่า พอมาถึงดงเขาเรียกดงหมากอี จากมุกดาหารไปอุบลไปทางอำนาจเจริญ นี่ละดงใหญ่ เขาเรียกดงหมากอี ท่านสิงห์ทองนั่งรถคันนั้นมา เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง ตอนนั้นเป็นสงครามโลกครั้งที่สอง อะไรๆ ก็อดอยากไปตามๆ กันหมด พอตีรถกำลังมา รถก็เป็นรถถ่านไม่ใช่รถน้ำมัน ติดก็ยาก ไปก็ช้าๆ อดอดตาๆ ใช้ถ่านติดอยู่ท้ายรถ น้ำมันไม่มี

ท่านสิงห์ทองเป็นนิสัยชอบพุดเล่น ชอบตลก แล้วก็ไปเจออย่างนั้นเข้า พอไปถึงกลางดง มองไปเห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งแกทำอะไรทำสวนอยู่ข้างถนน แกอยากสูบบุหรี่แต่ไม่มีไฟจุดบุหรี พอได้ยินเสียงรถมาแกก็ออกมาตักมาโบกมือ พวกคนรถเขาก็ปรึกษากัน นั่นเขาโบกมือ ว่ายังงี้จะรับเขาไหม ปรึกษากันแล้วก็ เอ้าจะรับก็รับเสีย ได้แค่บุหรีซองหนึ่งก็เอา ตกใจจะละ พอไปถึงนั้นก็จอดรถ เอ้า ขึ้นลุง แกก็เลยบอกว่า โอ้ย พ่อไม่ขึ้นดอก พ่อโบกมือนี้มาขอต่อกอกยา หมดท่าเลย ก็เลยต้องจอดรถให้แกต่อ เอาไฟต่อบุหรี กอกยาก็อันนี้ละ พอต่อกอกยาเสร็จแล้วแกก็ลงไปชุดสวน

ที่นี้รถทำยังไงมันก็ไม่ติดก็เลยว่าเป็นเพราะเฒ่าทำนี่ละๆ มีแต่เฒ่าทำ เขาพุดไปหัวเราะไปมันขบขัน โบกมือขอต่อบุหรีเคยมีที่ไหนใช้ไหม เอ้า ได้ต่อบุหรีซองหนึ่งก็เอา บทเวลาจริงๆ เอ้าขึ้นลุง โอ้ย พ่อไม่ไปดอก พ่อมาโบกมือขอต่อกอกยาต่างหาก หมดท่าเลย ท่านสิงห์ทองมาคันนั้นด้วย พอเสร็จแล้วแกก็ไปชุดสวนอยู่ นั่น คีอรถมันไม่ติดชดกันอยู่นั่น เป็นเพราะเฒ่าทำนี่ละๆ เรื่อยเลย ที่นี้พอรถติดวิ่งไปแล้ว นี่เป็นเพราะเฒ่าทำนี่ละ เขาพุดเขาหัวเราะกัน เขาพุดเล่นไม่ได้พุดเคียดพุดโกรธ มันบ่เคยได้ยินโบกมือขอต่อกอกยา ไม่เคยได้ยินใช้ไหม คือมันอดอยากขนาดนั้นปีสงคราม ท่านสิงห์ทองไปเห็นเอง นั่งอยู่ในรถ ไม่ลืมนะ ถึงบ้านตาดก็ไม่ลืมนะถ้าเป็นของเล่นของตลกท่านสิงห์ทองเป็นอย่างนั้น

นี่เขาเรียกกอกยาทางภาคอีสาน เป็นใบตองกล้วยเอามามวนบุหรี เขาเรียกกอกยา ผู้เฒ่าออกมาก็มาโบกมือขอต่อบุหรีเพราะไม่มีไฟ คนรถก็เลยตกลงกันจะรับไหม

ได้คำบุหรืของหนึ่งก็เอา เอารับเสีย ตกลงใจรับก็จอด เอ้าขึ้นลุง โอ้ย พ่อบั้งดอก พ่อโบกมือนี้มาขอต่อกอกยาต่างหาก หมดท่าเลยจะว่ายังไง เลยให้ผู้เฒ่าต่อกอกยา เสร็จแล้วผู้เฒ่าก็ไปชุดสวนเฉย รถติดเครื่องไม่ติดเอากันอยู่อย่างนั้น มีแต่ว่าเป็นเพราะเฒ่าทำนี่ หัวเราะกันลั่น ธรรมดาว่าเฒ่าทำนี่เป็นความเคียดแค้นก็ได้ ความตลกเล่นก็ได้ อันนี้มีแต่ว่าเป็นเพราะเฒ่าทำนี่ พอรถติดเครื่องได้แล้วผ่านไป ผู้เฒ่าก็ชุดสวนอยู่ข้างทางนี่ๆ เฒ่าทำนี่ ว่าอีกแหละ นี่ท่านสิงห์ทอง นิสัยชอบเล่น ถ้าเป็นนิสัยแล้วสอนยังงี้ก็ได้เรื่อง

ท่านสิงห์ทองเคารพเรามากนะ พอออกจากหลวงปู่มันก็ติดสอยห้อยตามเราตลอด เป็นลูกศิษย์เรามาตั้งแต่ต้นเลย ที่ไปอยู่ป่าแก้วชุมพลนี่ ที่แรกอยู่ที่นี้แล้วแม่มาหา แม่ท่านสิงห์ทอง ถูกกันมากกับโยมแม่เรา มันจะไม่สะดวกทั้งสองฝ่าย ท่านสิงห์ทองก็จะเป็นกังวลกับแม่ แต่แม่ท่านกับแม่เราก็สนิทกันดี แต่ก็ไม่พ้นความกังวล เราก็เลยพิจารณา พอดีกับทางป่าแก้วชุมพลเขาไม่มีหัวหน้าวัด เขามาหาเรามาขอพระ พอดีกับท่านสิงห์ทองอยู่ที่นั่น ตกลงด้วยเหตุด้วยผล ท่านสิงห์ทองก็นั่งฟังอยู่ นี่เหตุผลกลไกเป็นอย่างนี้ เขาไม่มีหัวหน้าวัด ให้ท่านสิงห์ทองไปอยู่นั้น ถ้าเราจะขับไปก็ไม่งามใช่ไหมล่ะ เพราะท่านมาด้วยสมัครใจทั้งท่านสิงห์ทองทั้งแม่ท่านสิงห์ทองด้วย พอดีเหตุผลเข้ามาก็รับกันได้ ทางโน้นมาขอครูบาอาจารย์หัวหน้าวัด มาหาเรา ก็พูดด้วยเหตุด้วยผลให้ท่านสิงห์ทองไปนุ่งเสีย เอาแม่ไปด้วย ท่านสิงห์ทองก็พอใจไปอยู่เป็นเอกเทศ ท่านสิงห์ทองจึงเสียที่นั่นแหละ แม่เสียที่หลัง

ท่านสิงห์ทองเรื่องความเพียรนี้เก่ง ไม่ชอบทำงานทำการอะไร หมุนแต่ความเพียร อันนี้เราชอบ เข้ากันได้สนิทเลย เวลาท่านทำความเพียรงานการอะไรมายุ่งไม่ได้ นะท่านสิงห์ทอง อันนี้เข้ากันได้สนิทกับเรา เพราะเราตั้งแต่ออกจากเรียนเข้าป่าแล้วเท่านั้น งานการอะไรมายุ่งไม่ได้เหมือนกัน เองงานเดี่ยวฆ่ากิเลส ท่านสิงห์ทองก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน แต่ท่านวันเป็นบ้างงาน ท่านวัน ภูเหล็ก เดี่ยวมีงานนั้นขึ้นมา มีงานนี้ขึ้นมา แล้วมากวนเพื่อนฝูงนิมนต์ไปงานนั้นงานนี้ ท่านสิงห์ทองมีแต่บอกว่าไม่สบายเรื่อย นั้นบ้างงาน อยู่เฉยๆ ไม่ได้ บ้างงาน

ทั้งๆ ที่เคยอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันมาแล้ว แต่เวลาออกไปแล้วมันก็เป็นอย่างที่เราเคยพูดอยู่ในหนองผือ เวลาอยู่ที่นี้รู้สึกว่าเรียบบาบเหมือนกับผ้าพับไว้บรรดาพระเณรเรา ว่าอย่างนี้แหละ เวลาออกจากนี้ไปแล้วมันจะแสดงกางเล็บออกเต็มเพลง ใครมีเพลงใดๆ มันจะออกเต็มเม็ดเต็มหน่วย กางเล็บออกตามนิสัยของตนนั้นแหละ ก็เป็นอย่างว่า ท่านสิงห์ทองไม่ทำงานอะไรตั้งแต่ออกจากพ่อแม่ครูจารย์มันไป แต่ท่านวันเป็นโรงงานใหญ่โตอยู่ที่ภูเหล็ก โอ้ย เหมือนเมืองหนึ่งในป่า สร้างนั้นสร้างนี้ เราขึ้นไป

เห็นที่หลังตอนตายแล้ว ต่างกันอย่างนั้นละ ออกจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเหมือนกัน นั้นออกไปแสดงฤทธิ์ทางการก่อสร้าง ไม่ได้เป็นไปตามโอวาทครูบาอาจารย์ ซึ่งพ่อแม่ครูจารย์มั่นไม่ทำนะ งานไม่ยุ่ง ถ้ามึบเข้าเรื่องภาวนาเลยๆ เรื่องก่อสร้างไม่มี ท่านวันไปอยู่นั้นก็สร้างเมือง เมืองวัด เมืองการก่อสร้าง

คือการก่อสร้างนี้เป็นงานของวิภูวนวัฏจักร มั่นง่าย แต่การงานฆ่ากิเลสนี้มันยาก พอจ่อจิตเข้าไปจ่อสติเข้าไปนี้ถูกกิเลสมันเผาเอา หงายออกมาๆ แล้วก็ไปทำงานอื่นพอแก่รำคาญ เพราะฉะนั้นจึงไปทำแต่งงานภายนอก งานภายในทำไม่ได้ ถูกกิเลสมันตีหน้าผากเอาหงายๆ พุดให้มันขัดเราเคยผ่านมาแล้ว ฆ่ากิเลสมันลำบากลำบากมาก ใครก็ไม่อยากฆ่า ทำงานเหล่านั้นมันสะดวกเบาสบาย มันก็ไปแต่งงานนอก ให้กิเลสหลอกออกไปข้างนอก งานฆ่ากิเลสจริงๆ มันไม่ยอมง่ายๆ นะ ก็เป็นอยู่กับหัวใจเรา แต่ที่มันไม่ถอยนี้

พอได้ฟังธรรมจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ที่นี้เอาละ แต่ก่อนเราก็ไม่เคยทำงาน หยุดจากเรียนก็เข้าป่าเลย เข้าป่าก็เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มั่น ได้รับโอวาทจากท่านแล้วถึงใจ จากนั้นมาก็ดำเนินจิตภาวนาฆ่ากิเลสโดยถ่ายเดียวๆ งานการอะไรจึงไม่มีสำหรับเรา เราไม่มี ใครมายังไม่ได้ ท่านสิ่งของนี้เข้ากันได้กับนิสัยของเรา คือไม่ก่อสร้าง มีแต่ประกอบความเพียร เราพอใจ ท่านหนักแน่นทางความเพียรด้านจิตตภาวนา นอกนั้นเกลโลลๆ เพราะฉะนั้นนักภาวนาเราจึงไม่มีหลักใจ ถูกกิเลสตีกลางเอาหงายไป เกลโลลไปทำนั่นสร้างนั่นสร้างนี่ คือถูกกิเลสเนรเทศออกไป เข้ามาวงในไม่ได้ถูกกิเลสตีหน้าผาก ตีกลางเอา ก็ต้องเกลโลลไปทำนั่นทำนี่

งานอย่างนั้นทำง่ายนี่นะ งานฆ่ากิเลส อู๋ ยากแสนยาก ไม่มีใครจะทำได้ง่ายๆ แหละ งานฆ่ากิเลสเป็นข้าศึกใหญ่โตมาก เพราะฉะนั้นเวลาผู้ใดสำเร็จมรรคผลนิพพานขึ้นมา วุสิต์ พุทฺทมจริยัม กตัม ฌณียัม นาปริ อิตฺถตฺตยาตติ ปชานาติ พุทฺทมจรรยัมได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำสำเร็จแล้ว กิจอื่นที่ยิ่งกว่ากิจนี้คือการฆ่ากิเลสนี้ไม่มี นั่นพระพุทธเจ้าละอุทานขึ้นมา เป็นงานที่ใหญ่โต งานรื้อภพหรือชาติ คืองานฆ่ากิเลส ฆ่าแล้วก็รื้อภพชาติ การตายกองกันของสัตว์โลกรื้อหมดไม่มีเหลือ พอถึงขั้นจิตบริสุทธิ์แล้ว จึงเป็นงานที่ยากมาก

งานฆ่ากิเลสเป็นงานที่หนักมาก แต่ถึงเวลาที่ธรรมมีกำลังแล้วมันจะหนักขนาดไหนก็ตามเถอะ เรื่องของธรรมจะติดตามเหมือนไฟได้เชื้อ เอา เชื้ออยู่ที่ไหนไฟจะตามคือธรรม วิริยธรรม สติธรรม ปัญญาธรรม จะติดตามเผาไหม้กิเลสเหล่านั้นให้หมดๆ เลยเมื่อกำลังวังชาถึงกันแล้ว ที่เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ ชั้นสติปัญญาอัตโนมัติมี

ความเพียรเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวแล้วนี้ไม่หยุด ฆ่ากิเลสตลอดจนกระทั่งกิเลสม้วน เลือถึงจะหยุดได้ ก่อนนั้นกิเลสเหี้ยบเอาๆ ทั้งนั้นแหละ พอถึงขั้นเหี้ยบกิเลสแล้ว มีอยู่ที่ไหนไม่มีเหลือ

เราก็เคยพูดให้ฟังมันเป็นในจิตนะ มันพืดกันเสียจนกระทั่งบางที่หายเจียบ พอไปถึงขั้นมันละเอียดละเอียดจริงๆ นะกิเลส มันฉลาดมันแหลมคมมาก คຸຍື່ນຂຸດຄັນ สติปัญญาไม่ใช่สติปัญญาธรรมดา เป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา ถึงขนาดนั้นมันยังหลบซ่อนตัวได้นะกิเลส คือค้นหาที่ไหนมันก็ไม่เจอ เจียบหมด จิตก็ว่างไปหมดเลย ทีนี้หาเหตุผล คือกิเลสเป็นตัวเหตุสำคัญ ค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอๆ หือ ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ แต่มันไม่ได้สำคัญนะ ว่าเฉยๆ ความสำคัญว่าเป็นอรหันต์เป็นอันหนึ่ง อันนี้มันไม่ได้สำคัญ ทั้งๆ ที่ทราบอยู่กิเลสยังอยู่ แต่มันไม่ปรากฏเวลานั้นก็ว่าขึ้นมาเฉยๆ จากนั้นพอโผล่ขึ้นมาพืดกันเลย เอาจนกระทั่งถึงขาดสะบั้นไปหมด จำขึ้นมาภายในจิตใจ เลยอรหันต์น้อยก็ไม่พูด อรหันต์ใหญ่ก็ไม่พูดเลย ถึงขั้นมันตัดสินขาดแล้ว ทั้งน้อยทั้งใหญ่อรหันต์ตัดขาดหมดเลย ไปท่ามกลาง นั่นเป็นอย่างนั้น

เวลานี้ใครพูดดูซิจะพูดเรื่องมรรคผลนิพพานใครเชื่อเมื่อไร ร้อยหนึ่งนี่ ๙๕% ไม่อยากจะเชื่อว่าธรรมะพระพุทธเจ้ายังคงเส้นคงวาหนาแน่น ศาสดาคือศาสดา มรรคผลนิพพานคือมรรคผลนิพพานที่ศาสดาสอนไว้มันไม่ยากเชื่อ เพราะกิเลสหนาแน่น มันตีขนาบเข้าไปหมด หาวาโกหกหาวาโอ้วอวด อย่างหลงตาที่เทศนาว่าการนี้มันก็ยัง ออกอยู่ เห็นไหมปากอมขี้ พูดให้ฟังชัดๆ หาวาเรานี้อุตริ แล้วจะไปฟ้องว่าให้เป็นสังฆา ปาราชิก ว่าเรานี้อุตริ ไอ้ตัวอุตรินี้มันก็ถึงกันว่า บอกให้มาทั้งโคตรเลยมาฟ้องหลวงตา บัว หลวงตาบัวก็มีโคตรเหมือนกัน เราสู้ไม่ได้เราจะเอาโคตรเรามาสู้ ก็อย่างนั้นพูดตลก

ไอ้ที่เขาจะมาฟ้องเราว่าเป็นสังฆาปาราชิกเพราะอวดอุตริมนุสธรรมไม่มีในตน เขาก็ว่าไปเฉยๆ เขาไม่เห็นมาฟ้องเราวะ ไอ้เราก็ยกทัพขึ้นสู้กันเล่นเฉยๆ บอกให้ยกโคตรมาฟ้องเรา เราก็มีโคตรเหมือนกันยกโคตรใส่กันเลย แน่ๆ ก็พูดเล่น เขาก็พูดเฉยๆ เขาไม่เห็นว่าจะไร เราก็ยกโคตรใส่เขาก็ยกแต่ปากเฉยๆ บางคนอาจจะว่าอวดจริง ๆ ก็ได้ บางคนก็ว่าไปอย่างนั้นสุมสี่สุมห้า ใครถ้าหากว่าเชื่อในมรรคในผลอยู่แล้ว จะไปว่าอะไรอย่างนั้น ถึงเราไม่รู้เราก็ยอมรับ ดังศาสดาองค์เอกเป็นพระพุทธเจ้า เราไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าเราก็ยอมรับ เป็นศาสดาเป็นครูเอกของเรากราบไหว้บูชา พุทธธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ตลอดมา ไม่เห็นคัดค้านใช้ไหมละ ยอมรับกัน

นี่มันไม่ยอมรับด้วย มันโຕ້มันเถียงเรื่อย ทั้งเห่าว้อๆ ไปด้วย ถึงว่าศาสดาองค์เอกจะมีเหลือแต่ชื่อไม่มีใครเชื่อศาสดา ถ้าเชื่อศาสดาก็เชื่อธรรมคำสอนที่สอนไว้เพื่อ

มรรคผลนิพพาน เชื่อบาปเชื่อบุญละชิ นี่มันไม่เชื่อทั้งหมดนั่นละ มันจึงไม่เชื่อศาสนา มันเชื่อแต่กิเลสเต็มหัวใจ ความโลภเชื่อเต็มหัวใจ ความโกรธ ราคะตัณหา ความโลภ โลเลได้ไม่พอๆ เชื่อฝังใจ ตายก็ตายไปด้วยกันกับสิ่งเหล่านี้ นี่คือกิเลสมันเชื่ออย่างฝังใจ เห็นไหมล่ะอย่างที่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ใครๆ เข้ามาเป็นหัวหน้าๆ เป็นผู้ใหญ่ในชาติไทยของเรา มีแต่มากอบมากโยมากินเลือดกินเนื้อกินตับกินปอดประชาชน จนประชาชนทั่วประเทศจะไม่มีตับมีปอดให้กินแล้วเวลานี้ พวกยักษ์ใหญ่ี่ละมันกินไม่พอแล้วความมั่งคั่งมีใครจะมั่งมียิ่งกว่าพวกนี้

อำนาจของกิเลสตัณหาเหมือนกับไฟได้เชื้อ คือไฟไม่เคยอึมเขื่อนะ ไส้เข้าไปเท่าไรเผาเลยๆ นี่ความโลภมันจะไปอึมสิ่งเข้ามาให้มันเสวยได้ยังไง มีแต่เผาไปเรื่อยฆ่ามันขาดสะบั้นลงไปแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่มีในหัวใจ มันก็สนุกพูดตามหลักความจริง แต่ที่จะตั้งใจพูดไปเป็นอย่างอื่นไม่ได้ ต้องพูดตามหลักความจริง คำว่าสนุกคือไม่สะทกสะท้าน เอาความจริงมาพูดเลยๆ โลกทั้งหลายไม่เชื่อว่ามรรคผลนิพพานมี ถ้าสมมุติว่าจะตอบรับกัน นี่โคตรพ่อโคตรแม่มีเคยปฏิบัติใหม่ โคตรพ่อโคตรแม่ไม่เคยปฏิบัติ แต่ปฏิบัติกันอยู่มีเห็นไหม จะว่างั้นตอบกัน เข้าใจไหม มันหากมีตกลงอยู่ในนั้น เราเหมือนว่าจะจริงจะจริง ไม่จริง หลอกไปเรื่อยตกลงไปเรื่อย

มรรคผลนิพพาน สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว สุวากขาโต ภควตา ธมฺโม ตรัสไว้ชอบทุกบททุกบาท ให้เดินตามนี้จะไม่เป็นอื่น จะพุ่งเข้าไปตรงนี้เลย จึงเรียกว่า ตรัสไว้ชอบแล้วไม่มีที่จะขัดจะแย้งธรรมะพระพุทธเจ้า ถ้าตั้งใจปฏิบัติรู้ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่กับพุทธศาสนา พูดอย่างเปิดอกเลยเชียว พระพุทธเจ้าเป็นผู้ประทานให้ ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือพุทธศาสนา คำสอนของพระพุทธเจ้านี้สอนชี้แนวทางเข้าสู่ตลาดมรรคผลนิพพาน คนอื่นชี้ไม่ถูก ใครสอนก็ตามไม่ถูก สวากขาตธรรม คือศาสดาองค์เอกนี้เท่านั้นสอนเพื่อมรรคเพื่อผล

แต่เวลาท่านจะแสดงท่านก็ไม่ให้กระทบกระเทือนใครนะ อย่างพราหมณ์แก่ที่เข้าไปเฝ้าท่านคืนท่านจะปรินิพพาน พราหมณ์แก่คนนั้นก็ป็นชาติอริยกะ เขาถือว่าเขาเป็นปู่เป็นตาเป็นอะไรไป ถือว่าพระพุทธเจ้าเรานี้เป็นลูกเป็นหลาน แม้จะเป็นชาติอริยกะก็ตาม นี่ละทิวิมานะของสัตว์โลกเป็นอย่างนั้น เอาทิวิมานะมาอวด เช่นจะมาถามปัญหาเกี่ยวกับลัทธิธรรมากรรมซึ่งเป็นชาติอริยกะด้วยกัน ก็ถือว่าเป็นรุ่นลูกรุ่นหลาน ไม่ถามๆ

จนกระทั่งวันสุดท้ายคืนสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าเสด็จมาจะปรินิพพาน ก็มาคิดซึ้งน้ำใจถึงเรื่องที่ว่าไม่ลง เพราะเราเป็นปู่เป็นย่าเป็นตาเป็นยายของลัทธิธรรมากรรม แม้จะเป็นชาติอริยกะด้วยกัน จึงไม่ควรไปถามปัญหาให้เสียเกียรติ เกียรติเขาคือทิวิมานะ

แต่วาระสุดท้ายคืนวันนี้ก็เป็นคืนที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จมาปรินิพพาน ก็ทราบกันทั่วโลก ดินแดนว่าพระพุทธเจ้าเคยโกหกโลกเมื่อไร วันนี้จะเสด็จมาปรินิพพานก็ต้องเป็นความจริง ถ้าเราไม่ไปทูลถามเสียวันนี้เราก็หมดหวังละจะทำไง จะมาถือปฏิญญาแต่อริยกะๆ อายุวัยอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ตัดสินใจมา

พระพุทธเจ้าก็เล็งญาณทราบแล้ว พอมาก็ถูกพระอานนท์ห้ามเอาไว้ ว่าพระองค์กำลังเพียบเวลานี้ไม่ให้เข้าเฝ้า พระองค์ทรงทราบเปิดทางให้เข้ามา เรามาที่นี่เพื่อพราหมณ์คนนี้จะคนหนึ่ง นั่นเห็นไหมละ ท่านเล็งญาณไว้แล้วนี่ ให้เข้ามา เข้ามาก็ถามถึงเรื่องศาสนา คำว่าศาสนาก็มีมากมายก่ายกอง ไม่ทราบว่าศาสนาใดจริงศาสนาใดแท้ ใครก็ว่าศาสนาของใครดีๆ พระองค์ก็ไม่ได้ตำหนิศาสนาใดนะ เอาตรงกลางเลย เพราะศาสนามีมากต่อมากมาตั้งเดิม คนมีกิเลสคลั่งกิเลสั่นละเสกสรรปั้นยอขึ้นเป็นศาสนา มันก็เป็นคำสอนของกิเลส ไม่ใช่ศาสนธรรม มันเป็นศาสนะของกิเลส เป็นคำสอนของกิเลส พูดออกมาอะไรก็เป็นเรื่องของกิเลส

เดินไปตามกิเลสก็เป็นพินเป็นไฟ อย่างที่ว่าศาสนานั้นศาสนานี้เขามากันอยู่ทุกวันนี้ ศาสนาฆ่ากันหาอะไร ถ้าศาสนาแท้เป็นศาสนธรรมไม่ฆ่ากัน เป็นศาสนาภิเลสเอาได้วันยังค่ำ ยกศาสนารบกันเลย นั่น ก็มันไม่ใช่ศาสนา มันกองทัพกิเลสต่างหาก ที่นี้เวลาไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่า เอ้อ เวลาเรามีน้อย อย่าถามเรามากเลยศาสนาเรามีมากต่อมาก สงสัยว่าศาสนาใดดีศาสนาใดถูก พระองค์ตัดบทลงไป อย่าถามเรามากเวลาเรามีน้อย ศาสนาใดมีมรรคแปด ท่านย่นลงนี่นะ มีอริยสัจสี่ มีมรรคแปด ศาสนานั้นเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล พระโสดาก็จะเกิดจากศาสนานี้ พระสัททาคา อนาคต อรหันต์ สมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม คือโสดา สัททาคา อนาคต อรหันต์ เกิดขึ้นจากศาสนาที่มีมรรคแปด ท่านวางนั้นนะ ให้เอาไปปฏิบัติ

ให้พระอานนท์บวชให้ แล้วก็ เอ้า ปฏิบัติให้ได้สำเร็จมรรคผลนิพพานในวันเดียวกันกับที่วันเราจะตายพูดอย่างนั้น ไม่ต้องมากังวลกับเรา ก็สอนให้ไปบำเพ็ญ ทางนั้นก็บำเพ็ญเต็มเม็ดเต็มหน่วยหายสงสัยเรื่องศาสนาใดๆ ทั้งหมด เอาแต่ศาสนาที่มีอริยสัจมีมรรคแปดนี้เข้าสู่หัวใจ ก็ได้สำเร็จเป็นอรหันต์ขึ้นมาในคืนวันนั้น พร้อมกับพระพุทธเจ้าปรินิพพานคืนวันนั้น ถูกหรือผิดพระพุทธเจ้าสอนโลก เป็นอย่างนั้นละ เรามาที่นี่ก็เพื่อพราหมณ์คนนี้ นั่นฟังซินะ เล็งญาณดูแล้วนี่ ก็ได้สำเร็จจริงๆ พร้อมกับวันปรินิพพานของพระพุทธเจ้า

นี่ละเรื่องศาสนา ศาสนาแท้มีพุทธศาสนา เอ้า ใครจะเอาคอเราไปตัดไปเลย เราไม่เคยเสียดาย พุทธะ แปลว่าผู้รู้ ศาสนาของท่านผู้รู้จริงๆ ไม่ใช่ศาสนาของคลั่งกิเลส คว่าเอาไหนมานี้ก็พ่อของเรานี้ก็แม่ของเรา พ่อปลอมแม่ปลอม ได้ลูกมาก็มีแต่ลูก

ปลอม หลอกจริงไม่มีเพราะพ่อแม่มันปลอม นี่ศาสนธรรม ศาสนิกเลสมันมีแต่เรื่องปลอม ๆ ก็เลสเป็นของจริงได้เมื่อไร สิ่งที่จะสอนคนให้เข้าสู่มรรคสู่ผลไม่มี มีแต่ของปลอม พุทธศาสนาเป็นของจริงโดยแท้ ตรงแนว ๆ เลย ปฏิบัติตามนั้นแล้วจะไม่เป็นอื่นพูดง่าย ๆ ก็ว่าฉัน พรหมณ์คนนั้นก็บรรลุนิพพานในคืนวันนั้น พระพุทธเจ้าก็ปรินิพพานในคืนวันนั้นเลย นั่นละศาสนธรรมสอนโลกให้ตื่นเนื้อตื่นตัว เท่านั้นละ

เราเคยพูดถึงหมอมามากหลายครั้งแล้วนะ ถ้าหมอได้หันหน้าเข้าวัดเข้าวา ฟังธรรม ฟังธรรมทำบุญให้ทาน แล้วจะเป็นการชักจูงประชาชนจำนวนมาก เฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยเราเข้าศาสนาได้มากมายนะ เพราะเขาเชื่อถือหมอนับถือหมอเขาหลงใจในหมอ เมื่อหมอนำเข้ามาสู่ศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่แท้จริงตั้งพุทธศาสนานี้ด้วยแล้วประชาชนจะยิ่งมีความเชื่อหมอมั่นใจในหมอเคารพหมอมากขึ้นนะ นี่เราเอาหลักความจริงมาพูด อันนี้หมอไม่ค่อยเข้าวัดเข้าวา มีบ้างเล็กๆ น้อยๆ ไม่ค่อยจะเข้าวัดเข้าวาเท่าไร

เราพูดเรื่องหมอ ถ้าหมอหันหน้าเข้าวัดเข้าวาแล้วจะเป็นการชักจูงประชาชนเข้าวัดเข้าวาได้มาก เข้าศีลเข้าธรรมได้มากมาย แต่หมอสวนมากไม่ค่อยจะเข้าวัดเข้าวาจะเพลินในรายได้รายจ่าย หรือเพลินในทิวิมานะของตัวเพราะว่าเรียนสูงอย่างนั้นก็ได้เลยเอาความรู้ที่เรียนในสรีรศาสตร์ซึ่งเป็นการแก้โรคแก้ภัยเข้าไปแข่งพระพุทธเจ้า ซึ่งทรงสอนเรื่องสรีรศาสตร์แก้กิเลสตัดหาฆ่าภพฆ่าชาติชาติชาติสืบลงไป เลยเป็นคู่แข่งกันอย่างนั้นก็ได้อะ มีอยู่สองอย่าง พวกหมอเรียนสรีรศาสตร์ อวัยวะส่วนใดเส้นใด ๆ ๆ ทำงานอะไร ๆ ๆ พวกหมอจะวิพากษ์วิจารณ์พิจารณา ปฏิบัติให้ถูกต้องกับอวัยวะส่วนต่าง ๆ ที่เรียกว่าสรีรศาสตร์ได้เป็นอย่างดี

ที่นี้พระพุทธเจ้านี้จิตตศาสตร์ อริยศาสตร์ ครอบคลุมเลยรู้หมด ไม่ได้มีแต่สรีรศาสตร์อย่างเดียว นั่นแก้กิเลส อันนี้แก้โรคแก้ภัย อาจเพิ่มทิวิมานะว่าตัวรู้มากขึ้นอีกก็ได้ ส่วนพระพุทธเจ้าไม่มีเพิ่ม พระสาวกอรหันต์ไม่เพิ่ม รู้หลักตามความจริง เลิศเลออยู่ภายในตัวโดยเฉพาะ ต่างกันอย่างนี้ การพูดทั้งนี้เราไม่ได้พูดมีเจตนาจะกระทบกระเทือนผู้หนึ่งผู้ใด เราเอาหลักความจริงมาพูด เพราะส่วนมากความจริงจะพูดออกมาไม่ค่อยได้ ดูถูกเหยียดหยามกัน

คือหมอนี้เรียนรู้สรีรศาสตร์ ปฏิบัติต่อสรีรศาสตร์เพื่อแก้โรคแก้ภัย สรีรศาสตร์เส้นใด ๆ นี้ อวัยวะนี้ใช้ในทางใด ๆ หมอจะเข้าใจ แล้วแก้ไขตัดแปลงตามนั้นปฏิบัติตามนั้นแก้โรคแก้ภัยได้ ส่วนพุทธศาสตร์นี้ครอบคลุมเลย รู้สรีรศาสตร์ จิตตศาสตร์ ทางด้านจิตใจครอบคลุม เป็น โลกวิทู ขึ้นมา พูดถึงเรื่องนี้ เราอาจารย์ หมออวยเป็นลูกศิษย์ อาจารย์หมออุดม อาจารย์หมออวยเป็นลูกศิษย์ ฟัดกันเต็มเหนี่ยวระหว่างครูกับ

อาจารย์ ครูกับลูกศิษย์ซัดกันเลย ลงเลยนะอาจารย์หม่อวยอาจารย์หม่อุดม ยอมรับ
พุทธศาสตร์ครบหมดเลย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz